

Stiekem naar boven

Tik-tik-tik.

Madelief klemt haar handen om de rand van de bank. De kabelbaan komt langzaam tot stilstand. Het bakje bungelt hoog boven de afgrond. Het bergstation is in de verte zichtbaar.

Tik-tik-tik.

‘Wat is dat voor een geluid?’ Madelief slikt. De kabelbanen in Oostenrijk maken wel vaker gekke geluiden, maar dit heeft ze nog nooit eerder gehoord.

Jonas haalt zijn schouders op. ‘Hij is kapot. Ze komen ons over een paar uur vast wel bevrijden.’

Een paar uur?! Dat kan toch niet? Haar broer maakt wel vaker geintjes, maar nu kijkt hij er heel serieus bij.

Madelief durft nauwelijks te bewegen. Het bakje deint langzaam mee op de wind.

Hoe hoog zitten ze wel niet? In ieder geval hoog genoeg om te pletter te kunnen vallen...

‘Ik wil eruit.’

‘Dat kan.’ Jonas buigt zich naar de hendel van de deur toe. ‘Zal ik het deurtje opendoen?’

‘Nee!’ Madelief schiet overeind, maar daardoor begint het bakje te schommelen. Ze kijkt per ongeluk naar beneden en ziet de koeien, ver onder hen. Het lijken wel speelgoedbeestjes.

Madelief gaat snel weer op de bank zitten. Het getik is

gestopt. Het enige wat ze nog hoort, zijn de piepende kabels in de wind.

Wat als de kabelbaan hun gewicht niet houdt? Volgens mama kunnen kabelbanen heel veel kilo's aan, maar Madelief gelooft dat nooit. Al die bakjes hangen aan één kabel!

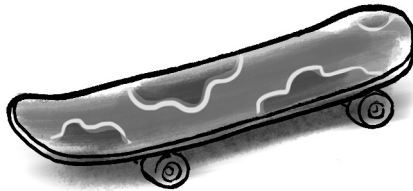
Kom op, doe het, alsjeblieft.

Maar de kabelbaan blijft stilhangen.

Madelief haalt schokkerig adem. Waarom is ze ook met Jonas meegegaan? Ze mochten van hun ouders nog even naar buiten voor het eten en haar broer kwam met het wilde plan om de kabelbaan te nemen. Hij had de pasjes stiekem in zijn zak gestoken en beloofde haar dat ze meteen weer naar beneden zouden gaan. En nu zitten papa en mama thuis op hen te wachten.

Thuis is niet echt hún thuis, maar dat van hun oom, tante en neef Thomas. Ze logeren er elke zomer met zijn vieren. Gisteren zijn ze aangekomen. Dit is pas de tweede dag en dan gebeurt dit...

Madelief kijkt naar Jonas, die aan de wieltjes van zijn skateboard draait. Is hij dan helemaal niet bang? Het lijkt er niet op.

Met skaten maakt Jonas ook de gevaarlijkste sprongen. Als hij valt, staat hij altijd lachend weer op.

Dit jaar zaten ze voor het eerst samen in dezelfde klas omdat Jonas is blijven zitten. Madelief baalt daarvan. Alle kinderen uit haar klas vinden Jonas stoer omdat hij een jaar ouder is. Zelfs Anna, Madeliefs beste vriendin, moet altijd om hem lachen. Maar Jonas' grapjes gaan heel vaak om Madelief. Jonas vindt het leuk om haar te laten schrikken. Hoe harder zij gilt, des te leuker hij het vindt. En de rest van de klas ook.

Het bakje gaat steeds harder heen en weer.

'Niet zo schommelen,' zegt Madelief zachtjes.

'Ik schommel niet.' Jonas schuift naar de rand van de bank en kijkt naar buiten. 'Het komt door de wind. Volgens mij krijgen we storm. Moet je kijken!'

Madelief wil helemaal niet kijken. Ze knijpt haar ogen dicht en begint zachtjes te zingen. Dat doet ze altijd als ze liever ergens anders wil zijn dan waar ze is. Tijdens schoolkamp, toen ze met heimwee in haar bed lag bijvoorbeeld. Ze durfde Anna niet wakker te maken en Jonas zou haar vierkant uitlachen. Ze waren tenslotte maar één nachtje weg!

'Ik denk niet dat de kabelbaan deze storm overleeft,' zegt Jonas. 'Straks breekt de kabel.'

Madelief doet haar ogen open. 'Nu moet je ophouden.'

'Houd zelf op. Je zingt vreselijk vals.'

Er prikken tranen achter haar ogen. 'Helemaal niet.'

Jonas staat op om naar beneden te kijken. 'Zelfs de koeien vluchten, kijk maar.'

'Niet bewegen,' sist Madelief.

‘Ik beweeg niet,’ snauwt Jonas. ‘Maar laat ik dat eens doen.’ Hij zet zijn benen wijd uit elkaar en verplaatst zijn gewicht langzaam van de ene naar de andere voet.

‘Niet doen!’ Madelief klemt haar handen steviger om de bank, alsof ze zo het schommelen kan tegenhouden. Het bakje beweegt steeds sneller van links naar rechts.

‘Ga zitten!’ Madelief schreeuwt het uit. ‘Nu!’

De kabel kraakt. Even denkt Madelief dat het door Jonas komt, maar dan ziet ze het bergstation dichterbij komen.

‘We gaan vooruit...’ Madeliefs buik kriebelt van opluchting. ‘Hij doet het weer!’

Ze telt de meters naar het bergstation af. Nog tien meter, nog negen, nog acht.

Hier is het keerpunt. Als ze blijven zitten, zijn ze binnen tien minuten weer beneden. Op tijd voor het avondeten, zonder dat papa en mama iets gemerkt hebben. En denk maar niet dat ze óóit nog alleen met Jonas in een kabelbaan stapt.

Bij het bergstation staat een vrouw met een portofoon, die haar hand naar hen opsteekt. Jonas zwaait terug.

De deur van hun bakje gaat zoals altijd automatisch open.

‘*Aussteigen, bitte.*’ De vrouw maakt een wenkend gebaar.

‘Wat zegt ze nou?’ Jonas kijkt Madelief aan.

Ze heeft de hele heenweg in de auto Duitse woordjes geleerd. Het boekje zit nu ook in haar jaszak, want je weet maar nooit wanneer je het nodig hebt.

Sommige woorden lijken op het Nederlands, maar andere woorden zijn juist heel anders. *Aussteigen* betekent bijvoorbeeld uitstappen. Dat kan je wel horen. Maar *bitte* betekent alsjeblieft.

‘We moeten eruit,’ zegt Madelief.

Waarom zou dat zijn? Ze wil zo snel mogelijk weer naar beneden!

Tik-tik-tik.

De kabelbaan maakt hetzelfde geluid als daarnet. Opnieuw hangt het bakje stil.

De vrouw geeft aan dat ze even moeten wachten. Ze zegt iets in de portofoon en krijgt meteen antwoord. Het klinkt gehaast.

Madelief probeert wat woorden op te zoeken in haar boekje.

De vrouw gaat haar kantoortje in. Madelief ziet door het raam dat ze wat knoppen indrukt. Dan schudt ze haar hoofd.

‘Wat is er allemaal aan de hand?’ vraagt Jonas.

Madelief stopt het boekje weer terug in haar jaszak. Die vrouw praat veel te snel, ze kan de vreemde taal niet bijhouden.

‘Ik weet het niet.’

De vrouw komt weer naar buiten. Ze laat haar portofoon zakken en zegt iets tegen Madelief en Jonas.

Deze keer verstaat Jonas het wel. Hij trekt wit weg en vergeet zelfs een flauw grapje te maken.

‘Een *storing?*’ stamelt hij.

‘Je had gelijk. De kabelbaan is écht kapot...’

Madelief kijkt naar de diepte onder hen. En dan beseft ze wat dit betekent.

‘We kunnen niet meer naar beneden...’

De route van vorig jaar

Jonas vist zijn telefoon uit zijn broekzak. ‘Ik bel papa en mama.’

Madelief legt haar hand op het toestel. ‘Niet doen!’

‘Waarom niet?’

‘Als ze weten dat we hierboven zijn, mogen we de rest van de vakantie niet meer zonder hen naar buiten. Wil je dat?’

‘Natuurlijk niet,’ mompelt Jonas. Hij steekt zijn telefoon weer weg.

De kabelbaan hangt nu helemaal stil. Madelief bijt op haar lip. Ze moeten iets anders verzinnen om beneden te komen, maar wat?

‘We gaan lopend terug,’ stelt Jonas voor. Hij klemt zijn skateboard onder zijn arm. ‘Ik weet de route van vorig jaar nog wel.’

Vorige zomer zijn ze inderdaad ook op deze berg geweest. Het voelt als eeuwen geleden. Madelief zou niet weten hoe ze toen gelopen zijn. Waarom zou Jonas het dan wél onthouden hebben?

De vrouw met de portofoon is druk in gesprek. Ze had gezegd dat ze moesten wachten. Die laat hen echt niet zonder begeleiding naar beneden gaan...

‘We moeten rennen,’ fluistert Madelief.

Jonas’ ogen twinkelen. ‘Dat kunnen we wel.’

Madelief is de allersnelste bij gym, Jonas komt op de tweede plek.

‘Nu!’ Madelief trekt een sprintje. Jonas rent achter haar aan. De kiezels van het pad kraken onder hun bergschoenen.

Achter hen roept de vrouw. Ze klinkt boos.

‘Doorrennen!’ roept Jonas.

Pas als Madelief zeker weet dat de vrouw niet achter hen aankomt, komt ze tot stilstand.

‘Zo, die was boos...’ Jonas’ wangen zijn knalrood.

‘Ze lijkt de meester wel.’ Madelief grinnikt. Meester Gijs is heel aardig, maar soms kan hij vreselijk boos worden. Dan buldert zijn stem als de donder.

‘Gijs Krijs,’ flapt Madelief eruit.

Jonas schiet in de lach. ‘Gijs Krijs? Die moet ik onthouden!’

Madelief lacht met haar broer mee. Laat meester Gijs het maar niet horen...

Als ze om zich heen kijkt, ziet ze pas hoe mooi de omgeving is. Herkent ze dit van vorig jaar? Madelief weet het niet. Alles lijkt hier op elkaar. De slingerende bergweggetjes, de grasvelden met koeien, de weidse uitzichten...

‘Laten we gaan,’ zegt ze.

Jonas probeert een stukje op zijn skateboard, maar het kiezelpad werkt niet mee.

Madelief kruipt dieper weg in haar jas. Het is hier op de berg veel kouder dan beneden. En erg warm is haar jas niet, dat zei haar moeder al meteen. Maar hij was zo mooi, ze moest en zou hem hebben. Hij is zwart met witte hartjes. In de pauze aait Anna vaak over Madeliefs mouwen, omdat de stof zo ongelooflijk zacht is. Maar nu heeft Madelief voor het eerst spijt van haar keuze. De wind waait dwars door haar jas heen.

Ze kijkt naar boven. De lucht wordt donkerder. Als het maar niet gaat regenen...

‘Sneeuw!’ roept Jonas plotseling.

Madelief volgt zijn wijsvinger. De toppen van de berg tegenover hen zijn inderdaad wit.

‘Wauw.’ Sneeuw in de zomer, zoiets heb je in Nederland niet.

‘Thomas zei al dat je vanaf de achterkant van deze berg sneeuw kon zien,’ zegt Jonas.

‘Thomas práátte?’ vraagt Madelief verbaasd.

Jonas grinnikt. ‘Een paar woorden maar.’

‘Dat is al heel bijzonder.’

Bij het ontbijt van vanochtend was Thomas vreselijk chagrijnig en hij zat constant te gapen. De wallen onder zijn ogen waren paars. Toen Madelief vroeg om de hagel-slag, snauwde hij dat ze er best zelf bij kon.

Waarom doet hij toch zo?

‘Ik snap niet hoe die jongen familie kan zijn,’ zegt Jonas. ‘Ik mag hem niet.’

Madelief wil het eerst voor Thomas opnemen, maar ze moet haar broer gelijk geven. Hun neef ís ook niet zo aardig. Soms is ze zelfs een beetje bang voor Thomas. Hij kijkt naar Jonas en haar alsof ze indringers zijn.

Het begint nog harder te waaien. De lucht wordt nu snel donkerder, alsof iemand een potje zwarte inkt omstoot.

‘We moeten opschieten,’ zegt Madelief.

Bij een splitsing staan bordjes. Madelief herkent de naam van het dorp en haalt opgelucht adem. Er staat bij dat het nog een uur lopen is, maar als ze opschieten, kunnen ze vast binnen drie kwartier beneden staan.

‘We zijn op tijd voor de spaghetti van tante Nellie!’

Jonas likt langs zijn lippen. ‘Heerlijk!’

‘En het beste is...’ Jonas kijkt Madelief aan. ‘Papa en mama merken niets van ons avontuur.’

Op dat moment flitst er een bliksemschicht door de lucht. Gevolgd door een keiharde donder.

